

Vlaams
Parlement

vergadering **C274**
zittingsjaar 2017-2018

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Wonen, Armoedebeloid en Gelijke
Kansen

van 21 juni 2018

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de erfpachtformule voor betaalbaar wonen – 2128 (2017-2018)	3
VRAAG OM UITLEG van Bart Van Malderen aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over discriminatie van personen met een handicap – 2242 (2017-2018)	7

VRAAG OM UITLEG van Katrien Schryvers aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de erfpachtformule voor betaalbaar wonen – 2128 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jelle Engelbosch

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, in het verleden stelde ik al verschillende vragen over de erfpachtformule en de toepassing ervan voor sociale woonmaatschappijen en lokale besturen.

Het recht van erfpacht is het recht om het volle genot te hebben van een onroerend goed dat aan iemand anders toebehoort. De erfpachter betaalt jaarlijks of eenmalig bij aanvang van de erfpacht een vergoeding, de canon, aan de eigenaar. De formule van erfpacht schept mogelijkheden voor mensen die een eigen woning willen aanschaffen, maar niet genoeg of nog niet genoeg middelen hebben om ook de bijbehorende grond te verwerven. Als de grond in erfpacht kan worden gegeven, wordt de droom die velen koesteren van een eigen woning, toch meer haalbaar en kan de druk op de woningmarkt enigszins worden verminderd.

De ervaring omtrent erfpacht in mijn eigen gemeente leert me dat er weleens problemen met banken kunnen rijzen. Die kunnen vaak worden opgelost door de mogelijkheid tot inkoop te bieden. Wanneer er geen inkoopmogelijkheden zijn, zijn banken blijkbaar veel minder geneigd om een lening toe te kennen voor de bouw van de woning. Zo zijn banken bevreesd dat, wanneer het zou mislopen met de lening, er minder kandidaten zullen zijn om een erfpacht over te nemen dan om een volle eigendom te verwerven. Ook is op langere termijn een eventuele stijging van de waarde van het onroerend goed veeleer te wijten aan de grond dan aan het huis zelf. Deze problematiek is hier al meermaals aan bod geweest: de banken die een beetje weigerachtig staan tegenover de kredieten omdat men kijkt naar de risico's die eraan verbonden zijn, en dan gaat het over de verkoopbaarheid van de woning en de eventuele overdracht van de erfpacht. Hoe je het ook draait of keert, in de hoofden van de mensen is er toch nog altijd een heel groot verschil tussen een erfpacht of een volle eigendom.

Minister, in antwoord op mijn vraag om uitleg van 26 maart 2015 hierover zei u dat u het gesprek met de banken hierover zou aangaan. In antwoord op mijn schriftelijke vraag van 11 januari 2016 zei u een faciliterend beleid te zullen voeren aangaande erfpacht en opstal: "Dit houdt in dat de leemtes en de onduidelijkheden die momenteel bestaan in de regelgeving worden weggewerkt." In uw beleidsbrief Wonen 2017-2018 verwijst u ter zake naar een proefomgeving om innovatieve erfpacht- en opstalprojecten te ondersteunen: "Hierdoor kunnen goed onderbouwde en aan de praktijk afgetoetste conclusies worden getrokken. Mogelijks zullen de nieuwe beleidsinzichten aangaande erfpacht en opstal aanleiding geven tot nieuwe regelgeving."

De interesse in de formule van erfpacht groeit, ook vanuit de lokale besturen. Zo boden we in mijn eigen gemeente al heel wat jaren geleden de mogelijkheid aan om woningen te kopen in erfpacht. Recent werden ook ideeën geopperd met betrekking tot erfpacht voor betaalbaar wonen in de stad Antwerpen, zo konden we lezen in de pers.

Woningen op die manier meer betaalbaar maken is één ding, toch is het niet altijd voldoende om mensen over de streep te trekken, omdat mensen toch nog altijd sterk gehecht zijn aan het grondaspect van hun woning en misschien wat argwanend blijven staan tegenover formules waarbij ze niet, of toch niet direct, eigenaar

zijn van de grond. Inzetten op de mogelijkheden en voordelen van erfpacht is dus zeker aangewezen, zeker in het kader van het creëren van nieuwe woonvormen die in de toekomst het kwaliteitsvol en betaalbaar wonen dienen te garanderen.

Minister, hoe en wanneer bent u het gesprek aangegaan met de bankensector, zoals u aankondigde in maart 2015? Wat zijn de conclusies? Welke maatregelen koppelt u daaraan?

Kunt u meer toelichting geven bij de maatregelen die u neemt met betrekking tot een faciliterend beleid aangaande erfpacht en opstal? Welke leemtes en onduidelijkheden zouden nog moeten worden weggewerkt? Welke maatregelen neemt u daartoe? Welke tijdsperiode hanteert u daarbij?

Welke maatregelen neemt u om op lokaal vlak het draagvlak om voor betaalbaar wonen te werken met erfpacht, te vergroten?

Wat is de stand van zaken met betrekking tot de proefomgeving waarover u spreekt in uw beleidsnota Wonen 2017-2018 om innovatieve erfpacht- en opstalprojecten te ondersteunen? Over welke projecten gaat het? Hoe worden deze geëvalueerd? Welke conclusies kunnen uit deze praktijk worden getrokken? Welke maatregelen koppelt u daaraan?

Op welke manier volgt u de plannen in Antwerpen op over het aanbieden van woningen in erfpacht, teneinde de ervaringen daaruit mee te nemen in uw faciliterend beleid ter zake en eventueel ook te delen met andere steden en lokale besturen?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Collega's, wat betreft de sociale huisvesting treedt de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen (VMSW) vaak op als kredietverstrekker. We zijn dan ook in eerste instantie met de VMSW rond de tafel gaan zitten.

Enkele grote aandachtspunten zijn daarbij naar boven gekomen. Voor een kredietinstelling en het verstrekken van hypothecaire leningen is de venale waarde van het te belenen onroerend goed natuurlijk essentieel om zich te kunnen indekken als de bank moet overgaan tot een gedwongen verkoop. Het spreekt voor zich dat het financieel risico bij een aankoop met een erfpachtconstructie hoger ligt, zeker als de resterende termijn van de erfpacht beperkt is. Een hoger risico betekent dan vaak problemen bij de acceptatie van het krediet of minstens een hogere rentevoet. Een erfpachtconstructie met inkoopmogelijkheid zal dat risico verminderen.

Deze visie van de VMSW over de kredietpolitiek is dezelfde als van de private banken, en kan ik niet wijzigen, tenzij ik die kredietrisico's zou willen waarborgen, maar dat is evenwel de bedoeling niet. Het recht van opstal en het recht van erfpacht zijn federale bevoegdheden. Ik kan deze rechten als dusdanig niet wijzigen. Wel kan ik op grond van mijn bevoegdheden een kader scheppen waaronder sociale belening mogelijk wordt en waaronder sociale huisvestingsmaatschappijen deze rechten wel zouden kunnen toepassen.

U vroeg vervolgens of ik meer toelichting kan geven bij de maatregelen die ik heb genomen met betrekking tot het faciliterend beleid aangaande erfpacht en opstal. Naar aanleiding van het onderzoek van de VMSW naar de knelpunten en de praktische mogelijkheden inzake erfpacht- en opstalconstructies binnen de sociale huisvestingssector heb ik een aantal concrete regelgevende initiatieven genomen. Zo wijzigde het decreet van 14 oktober 2016 artikel 34, paragraaf 1, ten achtste, van de Vlaamse Wooncode. Het uitgangspunt van die wijziging was het toepassingsgebied van de afstand van zakelijke rechten door sociale huisvestingsmaatschappijen zo ruim mogelijk te maken. Tevens verankerde ik de

mogelijkheid tot het verkrijgen van een sociale lening voor de aankoop van een sociale koopwoning en het in erfpacht nemen van de grond in het Leningenbesluit. Mevrouw Schryvers, collega's, ik denk dat we al heel wat verder staan dan aan het begin van de legislatuur. Wil dat echter zeggen dat wij, dat ik, mijn administratie en mijn kabinet op onze lauweren moeten rusten? Neen. Ik heb ook aan de administratie gevraagd om het recht van opstal en erfpacht andermaal te onderzoeken. De administratie zal onderzoeken of een sociale lening voor een volledige erfpacht wenselijk is, en zo ja, onder welke voorwaarden een dergelijke lening moet worden toegekend. Een sociale belening van een erfpachtconstructie voor niet-sociale koopwoningen zal ook worden onderzocht.

Dan vroeg u welke maatregelen ik neem om lokaal het draagvlak omtrent betaalbaar wonen te vergroten. De groeiende belangstelling van lokale besturen voor het recht van erfpacht toont aan dat er momenteel al een zeer groot draagvlak voor erfpacht bestaat. U bent zelf ook actief, in Zoersel, dus u stelt die vraag wellicht ook vanuit uw dagelijkse praktijk. Aangezien er al veel aandacht bestaat bij de lokale besturen voor die constructies, denk ik dat het niet nodig is om ter zake bijkomende maatregelen te nemen, maar ik zal de resultaten van het onderzoek van de administratie sowieso verder afwachten.

Dan is er stand van zaken met betrekking tot de proefomgeving waarover ik inderdaad heb gesproken in mijn beleidsbrief Wonen 2017-2018. U weet dat de proefomgeving op 1 februari 2018 van start is gegaan. Collega's, voor meer informatie verwijs ik graag naar ettelijke vragen om uitleg die al in deze commissie zijn gesteld. Ik zal die antwoorden ook niet allemaal herhalen, maar ik kan u wel meegeven dat het aantal ingediende projecten die werken met een erfpachtconstructie, zeer beperkt was, namelijk drie. De aan het erfpachtkader doorgevoerde wijzigingen die ik daarnet heb toegelicht, kunnen dan ook als succesvol worden beschouwd. De experimentele projecten betekenden een afwijking van de regelgeving, dus onze aanpassingen aan die regelgeving werken. Ik zei dat het er maar drie waren met een erfpacht. Die waren eigenlijk niet ingediend als experimenteel project wegens die erfpacht, maar wegens andere zaken. Dat had dus niets met die erfpacht te maken.

De plannen in Antwerpen zijn me natuurlijk niet ontgaan. Dat zal u ook niet verbazen, collega's. De recent in Antwerpen aangekondigde plannen wat de erfpachtwoningen betreft, gaan echter niet over sociale woningen. Dat gaat over private woningen met gronden van VESPA en dergelijke. Natuurlijk zal ik, niet alleen omdat ik afkomstig ben van Antwerpen, maar ook als bevoegd minister, de plannen ook met veel interesse blijven volgen, maar ik zal me er natuurlijk niet mee bemoeien, want dat is een private aangelegenheid van een lokaal bestuur: hoe wil dat zijn gronden ontwikkelen? Dat neemt natuurlijk niet weg dat ik ook interessante ervaringen zal meenemen in toekomstige beleidsinitiatieven. Als dus blijkt dat er hier heel interessante zaken uit voortkomen, dan zal ik niet nalaten om ter zake eventueel ook nog initiatieven te nemen.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Minister, dank u wel voor uw antwoord. Ik denk dat er in erfpacht en opstal, zeker in erfpacht, heel wat mogelijkheden kunnen zitten om mensen sneller en gemakkelijker de mogelijkheid te kunnen geven om een eigen woning te verwerven. U verwijst natuurlijk in belangrijkste mate naar sociale woningen, maar ik bekijk het natuurlijk veel ruimer. Het proberen te stimuleren dat onze Vlamingen op een goede manier gehuisvest kunnen zijn, maakt natuurlijk ook deel uit van uw woonbeleid, van het totale woonbeleid. Daarbij is het verwerven van een eigen woning voor velen nog heel belangrijk, maar ook vanuit het beleid vinden we dat toch ook nog altijd belangrijk, denk ik, en willen we dat ook wel blijven stimuleren.

We zien dan dat erfpacht toch wel een bijkomende mogelijkheid kan zijn. Als we via erfpacht en een latere inkoopmogelijkheid ervoor kunnen zorgen dat mensen, voorname­lijk jonge mensen dan, sneller een eigen woning kunnen vinden of bouwen, dan geeft dat enerzijds minder druk op de huurmarkt, ook op de private huurmarkt. Anderzijds maakt het dat mensen, jonge mensen vooral, niet eerst moeten huren en hun grond moeten bijeen­sparen, maar dat ze eerst de woning kunnen bouwen en nadien hun grond kunnen inkopen. Aan diverse kanten is dat dus eigenlijk een win­winsituatie. Zij kunnen sneller wonen in die woning, zonder eerst de grond te moeten bijeen­sparen, waardoor de huurwoning sneller vrijkomt, waardoor zij ook geen huur moeten betalen en sneller middelen hebben om de grond in te kopen enzovoort. Ik denk dus dat er alleen maar winst is. Dat geldt natuurlijk ook voor de private sector, niet alleen voor het sociale. Dan zie je natuurlijk dat besprekingen met banken, met het zoeken vanuit de bankensector hoe er meer garanties kunnen worden gegeven zodat de druk op de rente er toch blijft, toch ook wel wenselijk zijn.

En ik heb het zelf ervaren in mijn eigen gemeente waar de bankensector initieel heel veel problemen maakte met die erfpachten. Het voorzien in een inkoop­mogelijkheid is toch wel een bijkomende garantie voor de banken, want dat betekent dat wanneer de kredietnemer zijn verplichtingen niet kan nakomen, een eventuele koper de grond ook kan inkopen en volle eigenaar kan worden.

U hebt gelijk dat er groeiende aandacht is voor erfpacht maar ik vind toch wel dat we dit vanuit Vlaanderen moeten blijven monitoren en dat we moeten blijven kijken waar we zelf een aantal bijkomende mogelijkheden kunnen creëren zodat erfpacht niet iets wordt wat je vaak ziet in heel grote projecten met heel grote project­ontwikkelaars. Daarbij geeft men een erfpacht op lange termijn zonder een inkoop­mogelijkheid en zegt men dan enkel dat het daardoor betaalbaarder wordt. Maar of het dan effectief betaalbaarder is, vraag ik me wel af. Voor mij moet erfpacht een middel zijn om mensen te kunnen helpen om sneller die eigen woning te kunnen verwerven. We moeten proberen om dat vanuit Vlaanderen te ondersteunen.

U hebt een aantal zaken opgesomd die u doet in onderhandeling met de banken­sector. U hebt ook een aantal zaken opgesomd die u ook al hebt gedaan voor de sociale woonprojecten. Dat is heel goed, want daar konden inderdaad nog heel wat stappen worden gezet. Het is goed dat daar ook erfpacht wordt geïntroduceerd.

Ik wil u tot slot vragen om dat allemaal goed te blijven opvolgen, want er veran­dert op het terrein wel een en ander. Er is groeiende aandacht voor en er is een breder draagvlak, maar we moeten dat zeker verder blijven stimuleren.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Schryvers, ik zal uw warme oproep beantwoorden. Ik had al aangekondigd dat de administratie opnieuw een onderzoek voert, ik zal dat blijven opvolgen. Ik ben het absoluut met u eens dat er heel wat voordelen zijn aan erfpacht of recht van opstal, maar er zijn natuur­lijk ook risico's aan verbonden, zeker voor de banken. Men wordt immers geen eigenaar van de grond en iedereen weet dat het meest waardevolle de grond is en niet de bakstenen die erop staan.

Ik heb al gezegd dat recht van opstal en erfpacht een federale materie zijn die onder de bevoegdheid van de minister van Consumentenzaken, Kris Peeters, vallen. Maar binnen mijn eigen bevoegdheden doe ik alles wat mogelijk is. Ik zal niet stil blijven zitten en blijven onderzoeken wat nog bijkomend mogelijk is.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Katrien Schryvers (CD&V): Minister, u hebt daarnet gezegd dat u een bijko­mend onderzoek zult vragen aan uw administratie. Hebt u daarvoor een timing?

Minister Liesbeth Homans: Dat onderzoek zal worden afgerond en gepubliceerd in de loop van 2019. Ik kan u nog wel een preciezere timing bezorgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Van Malderen aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over discriminatie van personen met een handicap – 2242 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Jelle Engelbosch

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, collega's, ik hoef in deze commissie ongetwijfeld niet het VN-verdrag over de gelijke kansen van mensen met een handicap voor te stellen. Om het belang van de inspanning waar we nog altijd voor staan te duiden, wil ik er echter op wijzen dat op wereldschaal minstens 15 procent van de mensen te kampen heeft met een vorm van beperking die ertoe leidt dat actieve participatie aan economische, sociale, culturele en zelfs politieke activiteiten jammer genoeg nog altijd niet evident is.

Dat blijkt ook uit cijfers die het Interfederaal Gelijkekansencentrum Unia recent bekendmaakte. Unia heeft als opdracht het bekendmaken en het stimuleren van het VN-verdrag en zijn doelstellingen enerzijds en het controleren en registreren van klachten inzake discriminatie anderzijds. Het is in die hoedanigheid dat Unia bekendmaakte dat van de 2017 dossiers die Unia vorig jaar opende, 516 dossiers of ruim een kwart te maken had met discriminatie wegens een beperking. Nog zorgwekkender is dat dit een verdubbeling is ten opzichte van vijf jaar geleden.

Minister, kunt u de trend inzake stijging van het aantal dossiers over discriminatie van personen met een handicap verklaren?

Kunt u meer toelichting geven bij het aantal klachten? Welke conclusies trekt u uit deze resultaten?

Welke bijkomende initiatieven zult u nemen om discriminatie van personen met een handicap tegen te gaan? Registratie is een, duiden is twee, maar voorkomen is in dezen absoluut beter dan genezen.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Collega Van Malderen, ik heb het jaarverslag ook gelezen. Ik heb enkel het jaarverslag. Ik ga ervan uit dat u ook enkel over die informatie beschikt. Daarin staat inderdaad te lezen dat het aantal dossiers dat is geopend in verband met handicap, gestegen is van 487 in 2016 naar 516 in 2017, wat een stijging is van 6 procent.

Ik heb dus het jaarverslag gelezen en ik heb geen bijkomende informatie, dus kan ik moeilijk toelichting geven bij de cijfers. Voorzitter, ik weet niet wanneer Unia zijn jaarlijkse rapportering hier doet, maar ik heb totaal geen zicht op de concrete dossiers die geopend worden. We moeten dus absoluut weten wat er achter die cijfers zit om te kunnen inschatten of en wat er in het beleid eventueel kan en moet worden bijgestuurd.

Maar ik kom terug bij het probleem over Unia in de totaliteit, dat we in de commissie en in de plenaire al eens hebben behandeld. Noch mijn kabinet, noch mijn administratie, noch een onafhankelijke onderzoeker heeft recht tot inzage in die

databank. Als ik niet weet welke dossiers daarachter zitten, kan ik daar moeilijk uitspraken over doen. In ieder geval kan op basis van deze cijfers niet geconcludeerd worden dat er meer gediscrimineerd wordt. Het is immers niet omdat er een dossier geopend wordt, dat er ook effectief sprake is van discriminatie. Nogmaals, we moeten weten welke data er achter die dossiers zitten.

Unia geeft zelf aan in het jaarverslag waar we het nu over hebben, dat de toename van alle meldingen, dus niet alleen van personen met een handicap, te maken heeft met een combinatie van factoren, onder andere dat ze meer media-aandacht hebben gekregen, dat er een betere toegankelijkheid van Unia op lokaal niveau is, wat een zeer goede zaak is, dat er gerichte acties zijn gebeurd, wat ook zeer goed is, en de actualiteit. Dat staat te lezen in het jaarverslag.

Natuurlijk blijft het sowieso zeer belangrijk om in te zetten op een beleid dat drempels voor personen met een handicap verlaagt en discriminatie mee bestrijdt. Dat is van cruciaal belang. Dat zal niemand hier aanwezig ontkennen, denk ik. We zetten daar vanuit diverse beleidsdomein ook volop op in met deze regering. Ik zal een aantal voorbeelden geven, mijnheer Van Malderen.

Laat me om te beginnen duidelijk stellen dat de wettelijke bescherming van personen met een handicap en hun naasten tegen discriminatie een sterke Vlaamse regeling kent, en terecht. Het Vlaams decreet van 10 juli 2008 over het gelijkekansen- en het gelijkebehandelingsbeleid voorziet in een volwaardige juridische bescherming van zowel personen met een handicap als personen die de zorg van een persoon met een handicap op zich nemen. Uiteraard kunnen we geen genoeg nemen met een sterke wettelijke bescherming. Ik wil natuurlijk ook inzetten op een preventief beleid dat de maatschappelijke inclusie van deze doelgroep verbetert en zo discriminatie kan tegengaan.

Binnen mijn verticale bevoegdheid Gelijke Kansen onderneem ik verschillende gerichte acties. Ik zeg heel expliciet verticale bevoegdheid, want u weet dat Gelijke Kansen, zoals zoveel van mijn bevoegdheden, ook een horizontale bevoegdheid is, waar ook andere collega's nog zaken ondernemen. Wat mijn verticale bevoegdheid betreft, maak ik bijvoorbeeld werk van een beleidsparticipatiestructuur van en met mensen met een handicap en hun organisaties in Vlaanderen. Het nodige budget is vrijgemaakt. We hopen dit jaar nog van start te kunnen gaan. Met de beleidsparticipatiestructuur zullen personen met een handicap hun stem kunnen laten horen in de voorbereiding en ontwikkeling van beleid dat invloed heeft op hen. Zij vormen dus op die manier een ideale gesprekspartner voor de Vlaamse Regering. Maar over dit punt hebt u nog niet zo lang geleden ook al een vraag om uitleg gesteld. Het is hier dus al aan bod gekomen.

Ook onderneem ik gerichte acties om pilootprojecten te ondersteunen. Op die manier geven we organisaties een duwtje in de rug om hun werking op te starten, waarna zij hun activiteit kunnen uitbreiden naar andere beleidsdomeinen. Eind juni zullen de nieuwe projecten van de projectenronde van dit jaar bekendgemaakt worden. Ook een goede toegankelijkheid van de publieke omgeving is een belangrijke hefboom tot participatie. Zoals u weet, heeft Vlaanderen daarvoor een specifiek agentschap in het leven geroepen, namelijk Inter, dat straks nog ter sprake komt in een decreet. Inter is op diverse terreinen actief en ondersteunt zowel verschillende overheden in de uitbouw van toegankelijkheidsacties als private actoren bij de totstandkoming van infrastructuur die de toegankelijkheid voor iedereen moet verbeteren.

In het licht van de komende lokale verkiezingen van 14 oktober sensibiliseer ik de lokale besturen met een nieuwe brochure met handige tips rond een toegankelijke inrichting van het stembureau. Dat klinkt misschien allemaal zeer vanzelfsprekend, maar voor lokale besturen is het soms echt nog nodig om

gewoon tips mee te geven over het toegankelijk maken van het stemlokaal voor mensen met een beperking. Samen met Inter bied ik aan de lokale besturen en aan de technische diensten ook een praktische vorming aan.

Het blijft natuurlijk ook belangrijk om niet uit het oog te verliezen dat discriminatie en ongelijke kansen niet enkel de verantwoordelijkheid zijn van de beleidsmakers maar ook van de integrale samenleving. Daarom heeft zowel mijn collega bevoegd voor het werk als ikzelf tijdens het voorbije jaar sensibiliseringscampagnes georganiseerd naar het brede publiek, waarin werd gewezen op de nefaste invloed van vooroordelen die vaak de voedingsbodem zijn voor daadwerkelijke discriminatie, zowel bij sollicitaties en op de werkvloer als in andere contexten.

Discriminatie voorkomen is echter niet alleen een aandachtspunt voor mij als minister van Gelijke Kansen, maar vereist natuurlijk ook de aandacht en een actief engagement van de hele Vlaamse Regering. Ik zal nog voor het zomerreces een geactualiseerde versie van het Vlaams horizontaal gelijkekansenbeleidsplan op de ministerraad brengen. Daaruit zal blijken – dat hoop ik toch – dat er binnen de Vlaamse overheid vandaag al heel wat gebeurt, en ook wat er voor de toekomst nog extra in de pijplijn zit.

Zeg ik nu dat alles perfect is? Neen, dat heb ik niet gezegd. Wil ik uw vragen over cijfers van Unia ontwijken? Neen, absoluut niet.

Maar ik heb geen achterliggende data, geen achterliggende dossiers.

Het is natuurlijk niet aan mij, voorzitter, om de regeling van deze commissie en de werkzaamheden te bepalen. Maar het lijkt mij zinvol dat, wanneer Unia hier het jaarverslag komt voorstellen, er daarover dan gerichte vragen kunnen worden gesteld, niet alleen door de heer Van Malderen, maar ook door andere parlementsleden die begaan zijn met deze problematiek. En dan krijgen we volgens mij een veel beter zicht op welke dossiers nu eigenlijk achter die daadwerkelijke klachten zitten.

In ieder geval, wat de reden ook is – ligt het aan het feit dat ze meer in de actualiteit zijn gekomen, ligt het aan het feit dat ze bekender geworden zijn? –, mij niet gelaten. Hoe meer meldingen er komen, hoe beter. Dat vind ik sowieso een goede zaak. Natuurlijk betekent niet elke melding dat er ook werkelijk een dossier wordt geopend. Maar wanneer mensen met een handicap en ook andere mensen melding maken, kan ik dat alleen maar een goede zaak vinden. Ik kan dat alleen maar ondersteunen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, ik dank u voor uw antwoord. U verwijst naar een stijging op korte termijn. Maar als je de sequens wat verlengt naar vijf jaar, dan hebben we toch wel te maken met een verdubbeling. Sowieso is handicap een factor in 25 procent van de klachten. Ik ben het met u eens dat we op basis van deze cijfers moeilijk exact kunnen inschatten of het gaat over een grotere alertheid en een grotere aangiftebereidheid, maar op zijn minst is het een evolutie die ons moet bezighouden. Het zou goed zijn om dat uit te klaren.

Minister, het verbaast me dat u zelf nog geen contact hebt opgenomen met Unia om u die cijfers te laten toelichten. Dat zou heel handig zijn. Dan hadden we vandaag al een stap verder gestaan. Ik zou u ook aanraden om dat te doen, of om inderdaad, minister, met ons aanwezig te zijn bij een hoorzitting in deze commissie waarop we Unia vragen om deze cijfers toe te lichten. *(Opmerkingen van minister Liesbeth Homans)*

Wel, minister, ik zou u aanraden om contact op te nemen met Unia en het u te laten toelichten. Dat is één. Twee, als dat blijkbaar problemen geeft, zouden we zo snel mogelijk Unia kunnen uitnodigen in deze commissie, waarbij u aanwezig zou kunnen zijn. En dan kunnen we met z'n allen proberen om stappen voorwaarts te zetten.

Een aantal van de zaken die u hebt opgesomd – projecten, participatieorgaan enzovoort – zijn op zich waardevol en kunnen het bewustzijn verhogen. Maar als je kijkt naar waarover de klachten gaan, denk ik dat we toch een tandje zullen moeten bij steken. De grote bulk van klachten gaat over Onderwijs, Werk en Wonen. U bent volledig bevoegd voor het wonen. En voor het werk bent u via de sociale economie – toch ook in belangrijke mate, gezien de doelgroep waarover we spreken – mee bevoegd.

Ik zal het hele debat hier niet heropenen. Maar het gegeven om in de praktijk te testen wat de problemen zijn die mensen ervaren en daar ook remediërend in kunnen optreden, is een aspect dat in uw antwoord echt niet aan bod is gekomen. Dat is niet nieuw. We kennen daar het meningsverschil. Maar ik wil toch meegeven dat ik betreur dat dat aspect niet is meegenomen in het antwoord.

Ik rond af. Ik doe een oproep om Unia uitleg te laten geven, de cijfers te laten duiden, de achterliggende dossiers enzovoort toe te lichten. Ik zou het normaal vinden dat u dat als minister doet. Maar goed, als dat niet lukt, dan moeten we dat misschien samen in het parlement doen. Ik zou toch willen aanraden om in de praktijk, op de woonmarkt, op de arbeidsmarkt, de nodige testen te organiseren om te kijken hoe het in de praktijk gaat.

De voorzitter: Mevrouw van der Vloet heeft het woord.

Tine van der Vloet (N-VA): Voorzitter, ik dank u. De heer van Malderen haalt aan: 'Het is een verdubbeling en een beetje problematisch.' Maar mij lijkt het niet echt problematisch. De mensen worden inderdaad veel mondiger en vinden meer de weg naar het platform om het te melden. Er beweegt heel wat in die wereld. Er is het M-decreet, er is heel de persoonsvolgende financiering. Er beweegt heel wat in die wereld. Mensen kunnen dus ook meer klachten hebben dan vijf jaar geleden.

Zoals u zei, minister, moeten we eerst bekijken welke dossiers daarachter zitten. En dan lijkt het mij belangrijk om de ministers van het welbepaalde thema mee in het debat te trekken, om dan te bekijken waar we een tandje kunnen bij steken of waarin we nog iets kunnen betekenen. Maar dan kunnen we inderdaad het best eerst het rapport afwachten, wanneer Unia dat eventueel eens komt toelichten, om dan onze conclusies te trekken.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Ik kan natuurlijk bevestigen wat mevrouw van der Vloet heeft gezegd, omdat ik dat ter afsluiting van mijn antwoord heb gezegd.

Ik ben het ermee eens dat we Unia desgevallend hier in de commissie uitnodigen om toelichting te geven bij het jaarverslag. Ik begrijp dat de heer Van Malderen vraagt of ik dan zal samenzitten met Unia. Maar u weet dat we dat in het verleden al een paar keer hebben geprobeerd. We krijgen echter geen inzage in de data en dergelijke meer. 'Never mind', we spreken nog wel met Unia. We hebben daar ook periodiek overleg mee. *(Opmerkingen)*

Ja, natuurlijk wel. Maar ik wil wel meegeven, collega's, dat Unia onder de bevoegdheid van dit Vlaams Parlement valt. Het zou normaal zijn – maar nogmaals, ik moei mij niet met de regeling van de werkzaamheden – dat hier een

voorstelling gebeurt van het jaarverslag. Ik ben natuurlijk heel erg en graag bereid om daarbij aanwezig te zijn, mijnheer Van Malderen. Dat lijkt me nogal logisch.

Het lijkt me dus nuttig om hier zo snel mogelijk die gedachtewisseling te houden, zodat we inderdaad meer conclusies kunnen trekken uit die cijfers. Maar ik blijf erbij: de toename van het aantal dossiers is een slechte en een goede zaak.

Dat is een goede zaak omdat de mensen mondiger zijn geworden en Unia als instituut bekender is geworden. Ik denk dat we alleen maar kunnen toejuichen dat veel meer mensen hun weg vinden als ze zich het slachtoffer van discriminatie en dergelijke voelen. Ik neem aan dat dit tijdens de eventuele gedachtewisseling over het jaarrapport van Unia uitgebreid ter sprake zal kunnen komen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Voorzitter, ik kijk uit naar de regeling van de werkzaamheden.

Mevrouw van der Vloet, ik ben het in die zin met u eens dat het op zich een goede zaak is dat de mensen zich bewust worden van hun rechten en mogelijkheden om te participeren. Dat lokt uiteraard ook een confrontatie uit met de drempels die mensen met een handicap hierdoor in het dagelijks leven meer ontmoeten. In die zin is elke klacht eigenlijk een appel aan ons, beleidsmakers, en aan iedereen die hier iets aan kan veranderen om die drempels weg te werken.

In het verdrag van de Verenigde Naties hebben we er ons tenslotte toe verbonden om tot een volwaardige participatie in elk van die domeinen te komen. Dat is niet min als doelstelling. Laat ons de stijging of de daling even opzijzetten. Elke klacht is op zich een appel om hieraan te werken.

Minister, ik nodig u en alle Vlaamse volksvertegenwoordigers op om hier mee de schouders onder te zetten.

De voorzitter: Mijnheer Van Malderen, we zullen dat tijdens de regeling van de werkzaamheden bespreken.

De vraag om uitleg is afgehandeld.